

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 832

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 3 decembrie 2009

SUMAR

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

- Decizia nr. 1.236 din 6 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2003 privind consilierii pentru afaceri europene și ale art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale 2-4
- Decizia nr. 1.237 din 6 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap 5-6
- Decizia nr. 1.239 din 6 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 133/1999 privind completarea Legii nr. 82/1992 privind rezervele de stat, prin care se introduce art. 5² în Legea nr. 82/1992 6-8
- Decizia nr. 1.240 din 6 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar 8-9
- Decizia nr. 1.256 din 6 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar 10-11
- Decizia nr. 1.261 din 8 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 alin. (1), alin. (2) lit. a) și f) și alin. (3) lit. a) și d) și ale art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România 12-14
- Decizia nr. 1.395 din 29 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.236**

din 6 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2003 privind consilierii pentru afaceri europene și ale art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroi	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2003 privind consilierii pentru afaceri europene și ale art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, excepție ridicată de Gabriel Cristian Blaj, Cosmin Boncu, Mădălina Buțincu, Ana-Maria Ciuciu, Ana-Maria Coțovanu, Beatrice Dragomir, Magdalena Lepădatu, Diana Maria Nica, Mihaela Mereuță, Daniela Mihai, Andreea Petcu, Oana Petrescu, Andreea Staicu și Edgar Șchiopu în Dosarul nr. 1.314/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspund Mădălina Buțincu, Ana-Maria Coțovanu, Ana-Maria Ciuciu, Beatrice Dragomir, Magdalena Lepădatu, Diana Maria Nica, Andreea Petcu, Andreea Staicu și Boncu Cosmin prin avocat. Lipsesc ceilalți autori ai excepției și partea Ministerul Justiției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul autorilor excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că art. 1 din Legea nr. 373/2007 abilita Guvernul să emită o ordonanță pentru reglementarea majorărilor salariale ale personalului din sectorul bugetar în anul 2008; or, prin art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 se procedează de fapt la o diminuare a salariilor aferente corpului de consilieri pentru afaceri europene. Astfel Guvernul a depășit limitele și condițiile speciale de abilitare. De asemenea, arată că art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 prevede aplicarea retroactivă a acestui act normativ, ceea ce contravine dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție. În sfârșit, arată că și Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 3.813 din 30 octombrie 2008,

a reținut caracterul neconstituțional al prevederilor de lege criticate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că textele de lege criticate au fost modificate, fără a mai păstra ipoteza legală criticată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.314/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2003 privind consilierii pentru afaceri europene și ale art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale.** Excepția a fost ridicată de Gabriel Cristian Blaj, Cosmin Boncu, Mădălina Buțincu, Ana-Maria Ciuciu, Ana-Maria Coțovanu, Beatrice Dragomir, Magdalena Lepădatu, Diana Maria Nica, Mihaela Mereuță, Daniela Mihai, Andreea Petcu, Oana Petrescu, Andreea Staicu și Edgar Șchiopu, consilieri pentru afaceri europene, într-o cauză în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că, potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2003, așa cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 106/2006, salariile de bază și celelalte drepturi salariale ale consilierilor pentru afaceri europene au fost stabilite la un quantum echivalent celor pentru funcția de consilier diplomatic, iar, potrivit alin. (2) al aceluiași articol, cuantumul drepturilor salariale nu putea depăși nivelul salariului de bază pentru funcția de secretar general din minister. Însă, prin dispozițiile art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2008, care modifică prevederile art. 3 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2003, salariile de bază și celelalte drepturi salariale ale consilierilor pentru afaceri europene au fost stabilite prin raportare la funcția de secretar III, prin reîncadrarea corespunzător acestei funcții. Or, autorii excepției arată că această reîncadrare, care are ca efect o reducere drastică a

salarilor, nu este justificată de o modificare a atribuțiilor de serviciu, ci exclusiv de împrejurarea că nivelul salariului de bază prevăzut pentru funcția de secretar general a fost depășit de cuantumul drepturilor salariale ale consilierilor pentru afaceri europene, ceea ce s-a considerat că este o încălcare a prevederilor art. 3 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2003. Așa fiind, „reîncadrarea” despre care vorbește legea apare, în fapt, ca o retrogradare nejustificată, având ca efect încălcarea unor drepturi câștigate. În plus, arată că raportarea la „cuantumul drepturilor salariale” ale consilierilor pentru afaceri europene și limitarea la nivelul salariului de bază al secretarului general din ministere sunt nejustificate, având în vedere că salariul de bază constituie, conform dispozițiilor art. 155 din Legea nr. 53/2003, doar o parte din drepturile salariale. Prin urmare, folosirea sintagmei „cuantumul drepturilor salariale” este inexactă și abuzivă, cu atât mai mult cu cât și în alte legi nu se face vorbire decât despre salariul de bază. În sfârșit, arată că, prin compararea salariului de bază al consilierilor pentru afaceri europene, asimilat salariului de bază al consilierilor diplomați, cu salariul de bază al secretarului general din ministere rezultă o diferență în favoarea primilor, fapt care nu justifică însă reîncadrarea acestora în funcția de secretar III, cu un coeficient de multiplicare a valorii de referință mai mic.

Un alt aspect de neconstituționalitate invocat de autorii excepției are în vedere faptul că dispozițiile art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 încalcă limitele de reglementare stabilite de Legea de abilitare nr. 373/2007. Astfel, arată că prin art. 1 pct. V din această lege, Guvernul este abilitat să emită ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice pentru a reglementa, între altele, „majorările salariale ale personalului din sectorul bugetar în anul 2008”. Or, art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 duce, în realitate, la o diminuare a salariilor. Așa fiind, sunt încălcate dispozițiile art. 108 alin. (3) și ale art. 115 din Constituție.

În sfârșit, autorii excepției arată că art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 încalcă și principiul neretroactivității legii civile, întrucât, deși a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 1 februarie 2008, potrivit dispozițiilor art. 34 din ordonanță, prevederile acestui act normativ se aplică cu drepturile salariale aferente lunii ianuarie 2008. Această prevedere a permis realizarea de rețineri salariale în mod retroactiv și cu începere din luna ianuarie a anului 2008.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal arată că nu sunt întemeiate criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 nu face nicio mențiune asupra vreunui termen de aplicare a ordonanței. Aceste mențiuni sunt cuprinse în art. 34 din ordonanță, însă acest text de lege nu este criticat ca fiind neconstituțional de către autorul excepției. Cu privire la delegarea legislativă, arată că Guvernul poate fi abilitat să aducă modificări prin ordonanțe, cu atât mai mult cu cât s-au respectat cerințele art. 108 alin. (3) din Constituție. Astfel, arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2003 a fost aprobată prin Legea nr. 272/2003, limitele și condițiile de emitere a ordonanței fiind respectate, întrucât obiectul de reglementare privește salarizarea diferitelor categorii de personal.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât, în realitate, are în vedere compararea mai multor legi între ele, ceea ce nu este de competența instanței de contencios constituțional.

Avocatul Poporului, arătând că prevederile legale criticate au fost modificate substanțial prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2008, schimbându-se soluția legislativă criticată, consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2003 privind consilierii pentru afaceri europene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 3 aprilie 2003, aprobată cu modificări prin Legea nr. 272/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 25 iunie 2003.

Curtea constată că autorii excepției critică redactarea pe care acest text de lege a avut-o în urma modificărilor aduse prin art. 1 pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 106/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.028 din 27 decembrie 2006, redactare potrivit căreia: „(3) *Cuantumul drepturilor salariale individuale ale consilierilor pentru afaceri europene se stabilește, cu respectarea dispozițiilor alin. (1) și (2), prin ordin al conducătorului autorității sau instituției publice în care aceștia își desfășoară activitatea, fără a depăși nivelul salariului de bază prevăzut de lege pentru funcția de secretar general din ministere și alte organe de specialitate ale administrației publice centrale.*”

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 177/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 17 octombrie 2008.

Curtea constată că autorii excepției critică redactarea inițială a acestui text de lege, fără modificările ulterioare, redactare potrivit căreia: „*La articolul 3 alineatul (2), teza 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2003 privind consilierii pentru afaceri europene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 3 aprilie 2003, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 272/2003, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:*

«(2) *Salariile de bază și celelalte drepturi salariale ale consilierilor pentru afaceri europene sunt cele stabilite potrivit Legii nr. 495/2004 privind salarizarea și alte drepturi bănești ale personalului din administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și de la misiunile diplomatice, oficiile consulare și institutele culturale românești din străinătate, cu modificările și completările ulterioare, pentru funcția prevăzută la poziția 7 din anexa nr. 1 la aceasta și se reîncadrează în mod corespunzător pe funcția de secretar III.»”*

Autorii excepției consideră că textele de lege criticate încalcă următoarele prevederi constituționale: art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 108 alin. (3) prin care se arată că „*ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, în limitele și în condițiile prevăzute de aceasta*” și art. 115 privind delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au suferit mai multe modificări atât anterior sesizării Curții Constituționale, cât și ulterior acestei date.

Astfel, art. 3 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2003 a fost modificat prin art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 471 din 26 iunie 2008 și aprobată prin Legea nr. 199/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 9 iunie 2009, astfel că în prezent conținutul său este următorul: „Stabilirea salariilor de bază individuale ale consilierilor pentru afaceri europene între limitele prevăzute la art. 30 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 se face prin ordin al conducătorului autorității sau al instituției publice în care aceștia își desfășoară activitatea, pe baza criteriilor și a cotelor procentuale de majorare a salariului de bază prevăzută la limita minimă, după cum urmează:

a) Criteriile și cotele procentuale de majorare pentru consilierii pentru afaceri europene

Denumirea criteriilor	Cota de majorare (%)
1. Adecvarea la cerințele postului	1—30
2. Experiență în specialitate minimum 2 ani	10
3. Specializări postuniversitare în domeniul afacerilor europene sau în domeniul specific de activitate al instituției de încadrare	10

b) Corespondența între punctajele realizate la evaluarea performanțelor profesionale individuale anuale și cota procentuală corespunzătoare aferentă criteriului 1 «Adecvarea la cerințele postului» de la lit. a)

Punctaj realizat	Cotă procentuală aplicată
între 1 și 2	0%
între 2,01 și 3	15%
între 3,01 și 3,50	25%
între 3,51 și 5	30%”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2003 privind consilierii pentru afaceri europene și ale art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, excepție ridicată de Gabriel Cristian Blaj, Cosmin Boncu, Mădălina Buțincu, Ana-Maria Ciuciu, Ana-Maria Coțovanu, Beatrice Dragomir, Magdalena Lepădatu, Diana Maria Nica, Mihaela Mereuță, Daniela Mihai, Andreea Petcu, Oana Petrescu, Andreea Staicu și Edgar Șchiopu în Dosarul nr. 1.314/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

De asemenea, Curtea constată că art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 a fost modificat atât prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2008, cât și ulterior sesizării Curții Constituționale, prin dispozițiile art. IX pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 35/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009, astfel că în prezent are următoarea redactare:

„(1) Limita minimă și limita maximă a salariilor de bază ale consilierilor pentru afaceri europene sunt prevăzute în anexa nr. Ib, cap. III «Funcții specifice unor ministere», pct. 6.

(2) Stabilirea salariilor de bază individuale ale consilierilor pentru afaceri europene între limitele prevăzute la alin. (1) se face potrivit art. 3 alin. (3) și art. 3¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2003 privind consilierii pentru afaceri europene, aprobată cu modificări prin Legea nr. 272/2003, cu modificările ulterioare.

(3) Consilierii pentru afaceri europene, pe lângă salariul de bază, stabilit în condițiile legii, beneficiază și de spor de vechime și majorările prevăzute de dispozițiile legale aplicabile personalului contractual din autorități și instituții publice și, după caz, prevăzute în mod expres de dispozițiile legale speciale aplicabile în autoritatea sau instituția publică în care își desfășoară activitatea.”

Așa fiind, Curtea reține că textele de lege criticate nu mai păstrează în noua redactare soluția legislativă criticată. Astfel, în forma actuală a legii, salariile consilierilor pentru afaceri europene se stabilesc potrivit anumitor criterii de competență și vechime între anumite limite minime și maxime prevăzute special pentru această categorie de personal, fără a se face trimitere la alte funcții și asimilări. De asemenea, nu mai este folosită nici sintagma „cuantumul drepturilor salariale”, ci doar cea de „salariu de bază”.

Cât privește critica referitoare la încălcarea principiului neretroactivității legii civile, Curtea constată că nici în redactarea criticată de autorii excepției și nici în forma actuală art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2008 nu conține referiri la aplicarea în timp a acestui text de lege.

Pentru motivele arătate, Curtea apreciază că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.237

din 6 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată de Sabin Ivașcu în Dosarul nr. 5.311/101/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că autorul excepției urmărește, în realitate, modificarea textului de lege criticat, ceea ce este atributul exclusiv al legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.311/101/2008, **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap.** Excepția a fost ridicată de Sabin Ivașcu cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 1.769 din 3 octombrie 2008, pronunțată de Tribunalul Mehedinți în Dosarul nr. 5.311/101/2008, având ca obiect o contestație privind decizia de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat este neconstituțional în măsura în care limitează sfera persoanelor cu handicap care beneficiază de scutire de impozit numai la salariați, fără a prevedea și pensionarii.

Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, fără a preciza în mod expres dacă dispozițiile criticate sunt constituționale sau nu, arată că pensia nu intră în categoria veniturilor din salariu, întrucât „salariul reprezintă contraprestația muncii depuse în baza contractului de muncă, iar persoana care prestează munca

are statutul de salariat, în schimb pensia reprezintă o prestație de asigurări sociale ca urmare a contribuției pe care a adus-o persoana pe perioada cât a fost activă și are statut de pensionar”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, legiuitorul putând ca, în considerarea unor situații deosebite, să adopte reglementări diferite pentru anumite categorii de persoane.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2008, dispoziții potrivit cărora: „*Persoanele cu handicap grav sau accentuat beneficiază de următoarele facilități fiscale:*

a) *scutire de impozit pe veniturile din salarii și indemnizații de natură salarială;*

b) *scutire de la plata impozitului pe clădire și teren;*

c) *scutire de la plata taxei asupra autoturismelor, motocicletelor cu ataș și mototriciclorilor, adaptate handicapului;*

d) *scutire de la plata taxei pentru eliberarea autorizației de funcționare pentru activități economice și viza anuală a acestora;*

e) *scutire de la plata taxei hoteliere.”*

Deși autorul excepției nu precizează în mod expres, din motivarea sa Curtea constată că în formularea criticii de neconstituționalitate s-a raportat la principiul egalității în drepturi a cetățenilor consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat instituie o serie de facilități fiscale în favoarea persoanelor cu handicap, acordând scutiri de impozit pentru o serie de venituri ale acestora, stabilite de legiuitor. Tratatul juridic diferențiat care este generat de

acest text de lege, în sensul de a beneficia sau nu de anumite scutiri de impozit, decurge aşadar din situaţia obiectivă în care se găsesc diferite persoane în funcţie de natura veniturilor realizate. Autorul excepţiei consideră însă că statutul său de persoană cu handicap îl plasează într-o situaţie egală cu cea a celorlalte persoane cu acelaşi statut care se bucură de scutiri de impozit.

Faţă de acestea, Curtea reţine, într-adevăr, că existenţa unui handicap presupune, pentru toate persoanele care se confruntă cu aceasta, eforturi comparabile de adaptare la condiţiile de trai. Se poate susţine că, în această lumină, sursa veniturilor obţinute nu poate plasa persoanele cu handicap într-o situaţie mai avantajoasă sau mai puţin avantajoasă. Cu toate acestea, Curtea apreciază că opţiunea legiuitorului pentru acordarea unor scutiri de impozit nu a fost arbitrară, ci întemeiată pe o serie de considerente obiective.

Astfel, în speţă, autorul excepţiei consideră că beneficiul scutirii de impozit ar trebui acordat şi pensionarilor. Se pierde din vedere însă că scutirea de impozitul pe salarii are ca obiectiv

şi încurajarea persoanelor cu handicap să se integreze în masa activă a populaţiei, iar nu doar o simplă măsură de protejare a veniturilor obţinute.

Aşa fiind, Curtea reţine că, în măsura în care, prin dispoziţiile art. 26 din Legea nr. 448/2006, legiuitorul nu a avut în vedere simpla acordare a unor facilităţi fiscale în considerarea statutului de persoană cu handicap, ci a avut în vedere şi alte criterii obiective, precum cele învederate mai sus, instanţa de contencios constituţional nu poate interveni în sensul declarării acestor dispoziţii de lege ca fiind neconstituţionale prin prisma principiului egalităţii în drepturi şi extinderea incidenţei acestora şi asupra unor situaţii nereglementate, întrucât aceasta ar presupune subrogarea ei în atributele legiuitorului şi încălcarea competenţei sale prevăzute de art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, conform căruia „*Curtea Constituţională se pronunţă numai asupra constituţionalităţii actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) şi al art. 147 alin. (4) din Constituţie, precum şi al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) şi al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 26 din Legea nr. 448/2006 privind protecţia şi promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepţie ridicată de Sabin Ivaşcu în Dosarul nr. 5.311/101/2008 al Curţii de Apel Craiova — Secţia a II-a civilă şi pentru conflicte de muncă şi asigurări sociale.

Definitivă şi general obligatorie.

Pronunţată în şedinţa publică din data de 6 octombrie 2009.

PREŞEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.239

din 6 octombrie 2009

referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. I pct. 2 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 133/1999 privind completarea Legii nr. 82/1992 privind rezervele de stat, prin care se introduce art. 5² în Legea nr. 82/1992

Ioan Vida	— preşedinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluţionarea excepţiei de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 5² din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 133/1999 privind completarea Legii nr. 82/1992 privind rezervele de stat, excepţie ridicată de Societatea Comercială „Republica” — S.A. din Bucureşti, prin lichidator RVA Insolvency Specialists SPRL, în Dosarul nr. 1.286/3/2003 al Tribunalului Bucureşti — Secţia a VII-a comercială.

La apelul nominal se prezintă autorul excepţiei, prin avocat. Lipsesc celelalte părţi, faţă de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Avocatul autorului excepției solicită admiterea acesteia, arătând că, pe calea unei legi ordinare, au fost reglementate prevederi de domeniul legii organice.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu modifică prevederile unei legi organice, ci instituie o reglementare separată, specială.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.286/3/2003, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 133/1999 privind completarea Legii nr. 82/1992 privind rezervele de stat.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Republica” — S.A. din București, prin lichidator RVA Insolvency Specialists SPRL, în cadrul procedurii insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prin încercarea de reglementare pe calea unei legi ordinare a unor raporturi juridice pentru care legiuitorul constituant a prevăzut obligativitatea adoptării unui act normativ cu forță juridică superioară, respectiv lege organică, au fost încălcate prevederile art. 73 alin. (3) din Legea fundamentală, ce reglementează domeniile supuse legii organice, precum și prevederile art. 76 alin. (1) din Constituție. În acest sens arată că textul de lege criticat reprezintă o derogare importantă de la prevederile de drept comun în materia insolvenței, reglementată de Legea nr. 85/2006, prin posibilitatea oferită Administrației Naționale a Rezervelor de Stat de a solicita judecătorului-sindic înscrierea creanței în categoria creanțelor rezultate din administrarea și conservarea bunurilor debitoarei. Cum legea privind rezervele statului este o lege ordinară, iar legea privind procedura insolvenței este o lege organică, este evident că legea privind rezervele statului nu poate să deroge, să modifice sau să abroge legea organică privind procedura insolvenței și că orice intervenție asupra unei legi organice trebuie să se realizeze tot printr-o reglementare de același nivel, adoptată prin votul majorității absolute. În același context, arată că Legea nr. 428/2001 de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 133/1999 este tot o lege ordinară, emisă în temeiul art. 76 alin. (2) din Constituție.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, întrucât, deși mențiunea privind condițiile în care a fost adoptată Legea nr. 428/2001 face trimitere la prevederile constituționale referitoare la legile ordinare, majoritatea de voturi întrunită la adoptare a fost aceea a unei legi organice.

Avocatul Poporului, arătând că ordonanțele de urgență pot reglementa în domeniul legilor organice, consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Conform încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 52 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 133/1999 privind completarea Legii nr. 82/1992 privind rezervele de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 20 septembrie 1999, aprobată prin Legea nr. 428/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001.

În realitate, Curtea constată că obiectul excepției îl constituie prevederile art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 133/1999, prin care se introduce art. 52 în Legea nr. 82/1992, având următoarea redactare: *„La cererea expresă a Administrației Naționale a Rezervelor de Stat sau, după caz, a unităților teritoriale subordonate, adresată judecătorului-sindic, creanțele acesteia, precum și ale unităților teritoriale subordonate, față de agenții economici care intră sub incidența prevederilor Legii nr. 64/1995, cu modificările ulterioare, se asimilează cheltuielilor necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului, care se satisfac cu prioritate față de toți creditorii.”*

Autorul excepției consideră că prin acest text de lege se aduce o încălcare dispozițiilor art. 73 alin. (3) și art. 76 alin. (1) din Constituție, prin care se prevăd domeniile de reglementare ale legii organice, respectiv majoritatea cu care se adoptă aceste legi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat stabilește ordinea de prioritate de care se bucură creanțele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat sau, după caz, ale unităților teritoriale subordonate în cadrul procedurii insolvenței, prin asimilarea lor cu cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului. În consecință, se face în mod firesc trimitere la prevederile Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, care stabilesc ordinea de preferință a acestor tipuri de cheltuieli. Prin dispozițiile art. II din Legea nr. 445/2006, s-a stabilit că *„În cuprinsul Legii nr. 82/1992 privind rezervele de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, orice referire și trimitere la Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se vor considera ca referire/trimitere la Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței”*.

Această trimitere nu reprezintă însă o normă prin care se modifică conținutul Legii nr. 85/2006, așa cum susține autorul excepției, ci o reglementare distinctă, dintr-un alt act normativ, care dobândește aplicabilitate cu prilejul desfășurării procedurii insolvenței.

De asemenea, Curtea constată că textul de lege criticat nu conține norme de domeniul legii organice pentru a fi necesară adoptarea sa cu majoritatea cerută pentru acest gen de legi.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 133/1999 privind completarea Legii nr. 82/1992 privind rezervele de stat, prin care se introduce art. 5² în Legea nr. 82/1992, excepție ridicată de Societatea Comercială „Republica” — S.A. din București, prin lichidator RVA Insolvency Specialists SPRL, în Dosarul nr. 1.286/3/2003 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.240

din 6 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar, excepție ridicată de Genoveva Cristina Holeiciuc, Liliana Daniela Corneanu, Viorica Ștefan, Liliana Gabriela Cimpoieșu și Marinica Ivan în Dosarul nr. 4.474/40/2008 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că autorul excepției urmărește completarea dispozițiilor de lege criticate, ceea ce este atributul exclusiv al legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.474/40/2008, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar**. Excepția a fost ridicată de Genoveva Cristina Holeiciuc, Liliana Daniela Corneanu, Viorica Ștefan, Liliana Gabriela Cimpoieșu și Marinica Ivan cu prilejul soluționării unui litigiu de muncă având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textul de lege criticat este discriminatoriu, întrucât exclude în mod nejustificat de la beneficiul acordării tichetelor de masă pe salariații din cadrul compartimentului de medicină sportivă.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât vizează o omisiune legislativă.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât instituie o diferență de tratament juridic nejustificată în mod obiectiv și rezonabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 41¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.138 din 2 decembrie 2004, și aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 125/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 17 mai 2005.

Prevederile de lege criticate au fost introduse în cadrul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 115/2004 prin dispozițiile art. I pct. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 23/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 2 februarie 2007, cu următoarea redactare: „(1) *Beneficiază în continuare de tichete de masă în conformitate cu prevederile Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă, cu modificările ulterioare, personalul contractual din unitățile și subunitățile sanitare care, începând cu anul 2007, se finanțează de la bugetul de stat, precum și medicii, farmaciștii și medicii dentiști pe perioada anilor I—VII de rezidențiat.*”

(2) *Categoriile de personal care beneficiază de tichete de masă potrivit alin. (1) sunt:*

a) *personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar din cabinetele de planning familial din structura spitalelor;*

b) *medicii și personalul sanitar din unitățile sau secțiile de spital cu profil de recuperare distrofici, recuperare și reabilitare neuropsihomotorie sau pentru copii bolnavi HIV/SIDA, reorganizate potrivit legii;*

c) *personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar din unitățile și compartimentele de primire a urgențelor din cadrul spitalelor de urgență;*

d) *personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar din dispensarele și cabinetele medicale de TBC, centrele și laboratoarele de sănătate mintală, boli infecțioase din structura spitalelor, definite ca activități de interes deosebit în realizarea obiectivelor strategiei de sănătate publică.”*

Autorii excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare principiului egalității în drepturi a cetățenilor, prevăzut de art. 16 din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat prevede dreptul anumitor categorii de personal contractual din unitățile și subunitățile sanitare de a primi tichete de masă. Enumerarea acestor categorii este limitativă, necuprinzând salariații din cadrul compartimentului de medicină sportivă, din care fac parte autorii excepției, dar nici alte categorii de personal sanitar.

Așa fiind, apare ca evident faptul că, în acordarea acestui drept, legiuitorul a avut în vedere atingerea anumitor obiective, precum încurajarea și susținerea medicilor, farmaciștilor și medicilor dentiști aflați în perioada rezidențiatului și cointeresarea personalului care desfășoară activitatea în anumite condiții speciale, care presupun o solicitare suplimentară, iar nu acordarea unui drept general, pentru toate categoriile de personal din unitățile și subunitățile sanitare.

În consecință, acordarea dreptului la tichete de masă unor categorii de personal cu excluderea altora este întemeiată pe criteriile obiectiv diferite avute în vedere de legiuitor și nu este de natură să înfrângă principiul egalității în drepturi a cetățenilor, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar, excepție ridicată de Genoveva Cristina Holeiciuc, Liliana Daniela Corneanu, Viorica Ștefan, Liliana Gabriela Cimpoeșu și Marinica Ivan în Dosarul nr. 4.474/40/2008 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.256

din 6 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Sibiu în Dosarul nr. 538/85/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 2.574D/2009 și nr. 2.575D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 și ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Sibiu în dosarele nr. 390/85/2009 și nr. 539/85/2009 ale Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.573D/2009, nr. 2.574D/2009 și nr. 2.575D/2009 este identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 2.574D/2009 și nr. 2.575D/2009 la Dosarul nr. 2.573D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, arătând că prin Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009 Curtea Constituțională a declarat neconstituționale textele de lege criticate, consideră că, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă și pune concluzii de respingere ca atare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 14 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 538/85/2009, nr. 390/85/2009 și nr. 539/85/2009, **Tribunalul Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Sibiu cu prilejul soluționării unor cauze având ca obiect drepturi salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt contrare dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5), art. 61 alin. (1), art. 102 alin. (1) și (2), art. 115 alin. (4) și (6) și art. 141 din Constituție.

Tribunalul Sibiu — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, făcând referire la dispozițiile Deciziei nr. 842/2009, consideră că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului, făcând trimitere la aceeași decizie a Curții Constituționale, consideră, de asemenea, că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 11 noiembrie 2008, dispoziții potrivit cărora: „*1. Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu*

modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: [...]

2. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 1. — (1) În cursul anului 2008 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ, stabilite potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2004 privind unele măsuri în domeniul învățământului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 6/2005, cu modificările ulterioare, se majorează după cum urmează:

a) pentru funcția de profesor universitar prevăzută în anexa nr. 1.1, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 este următoarea:

— 1 ianuarie—31 martie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 230,247 lei;

— 1 aprilie—30 septembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 244,061 lei;

— 1 octombrie—31 decembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 266,026 lei;

b) coeficienții de multiplicare prevăzuți pentru funcțiile didactice de predare cu gradul didactic II, definitiv, debutant, cele cu studii de nivel liceal fără pregătire de specialitate și pentru funcțiile didactice auxiliare se majorează cu 10% începând cu data de 1 ianuarie 2008, față de nivelul din 31 decembrie 2007;

c) pentru funcțiile didactice prevăzute în anexele nr. 1.2, 2 și 3, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 este următoarea:

— 1 ianuarie—31 martie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 259,593 lei;

— 1 aprilie—30 septembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 275,168 lei;

— 1 octombrie—31 decembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 299,933 lei.

(2) Indemnizațiile pentru persoanele care ocupă funcții de conducere specifice, precum și indemnizațiile pentru îndeplinirea unor activități specifice învățământului sunt prevăzute în anexele nr. 4 și 5.»

3. După articolul 1 se introduce un nou articol, articolul 11, cu următorul cuprins:

«Art. 11. — (1) În cursul anului 2009 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ, stabilite potrivit anexelor nr. 1.1, 1.2, 2 și 3, se majorează după cum urmează:

a) pentru perioada 1 ianuarie—28 februarie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;

b) pentru perioada 1 martie—31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;

c) pentru perioada 1 septembrie—31 decembrie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare

1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b.

(2) Indemnizațiile pentru persoanele care ocupă funcții de conducere specifice, precum și indemnizațiile pentru îndeplinirea unor activități specifice învățământului pentru anul 2009 sunt cele prevăzute în anexele nr. 4 și 5.»

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 30 ianuarie 2009, și aprobată prin Legea nr. 145/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 8 mai 2009.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 2: „1. La articolul 11 alineatul (1), literele a) și b) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 30 ianuarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și vor avea următorul cuprins:

«a) pentru perioada 1 ianuarie—31 martie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;

b) pentru perioada 1 aprilie—31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;»;

— Art. 3: „Valorile coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzute în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a, 3a, 1.1b, 1.2b, 2b și 3b la Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se aplică corespunzător perioadelor stabilite la art. 2 din prezenta ordonanță de urgență.”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la principiul separației puterilor în stat și obligația respectării Constituției și a legilor, art. 61 alin. (1) care se referă la rolul Parlamentului, art. 102 alin. (1) și (2) privind rolul Guvernului, art. 115 alin. (4) și (6) referitor la delegarea legislativă și art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării Curții, prevederile de lege criticate au fost declarate neconstituționale prin Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009.

Așa fiind, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Sibiu în dosarele nr. 538/85/2009, nr. 390/85/2009 și nr. 539/85/2009 ale Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.261

din 8 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 alin. (1), alin. (2) lit. a) și f) și alin. (3) lit. a) și d) și ale art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 alin. (1), alin. (2) lit. a) și f) și alin. (3) lit. a) și d) și ale art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Barry Mohamed în Dosarul nr. 689/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că partea Oficiul Român pentru Imigrări a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 689/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 alin. (1), alin. (2) lit. a) și f) și alin. (3) lit. a) și d) și ale art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Barry Mohamed într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații introduse împotriva deciziei Oficiului Român pentru Imigrări — Direcția pentru Imigrări a Municipiului București de returnare a acestuia de pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că este neconstituțională stabilirea existenței unei căsătorii de conveniență de către un funcționar public, în urma unei verificări „sumare, subiective și arbitrare”. Precizează că declararea căsătoriei sale ca fiind de conveniență echivalează cu o desfacere forțată a acesteia, iar obligarea sa la părăsirea

teritoriului României produce riscul „afectării grave și iremediabile a relațiilor de familie”. Se mai arată că prin decizia de returnare i se restrânge dreptul de a-și alege liber domiciliul în România, la domiciliul conjugal.

În ceea ce privește termenul de 10 zile în care poate contesta decizia de returnare, arată că acesta este „prea scurt și imprecis” în privința momentului de la care începe să curgă. În acest sens, susține că acesta ar trebui să fie momentul de la care cetățeanului străin i s-a pus la dispoziție o traducere integrală a actului administrativ în limba maternă și în limba oficială folosită de străin în relațiile sale cu autoritățile statului în care domiciliază. Apreciază că i se aplică „un regim discriminatoriu și degradant”, deoarece, pe de o parte, termenul de 10 zile mai sus menționat coincide, ca întindere în timp, cu cel în care o persoană condamnată penal poate să declare recurs, iar, pe de altă parte, i se aplică același regim juridic ca unei persoane declarate indezirabile.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul opinează în sensul respingerii ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 63 alin. (1), alin. (2) lit. a) și f) și alin. (3) lit. a) și d) și ale art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată

În Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 63 alin. (1), alin. (2) lit. a) și f) și alin. (3) lit. a) și d):

„(1) *Oficiul Român pentru Imigrări refuză prelungirea dreptului de ședere obținut în baza căsătoriei dacă, în urma verificărilor efectuate, rezultă că acea căsătorie este de conveniență.*

(2) *Elementele pe baza cărora se poate constata faptul că o căsătorie este de conveniență pot fi următoarele:*

a) *coabitarea matrimonială nu există; (...)*

f) *soții sunt inconsecvenți în declararea datelor cu caracter personal, a circumstanțelor în care s-au cunoscut ori a altor informații relevante despre aceștia; (...).*

(3) *Constatarea elementelor prevăzute la alin. (2) se realizează de către ofițerul de interviu. Aceste elemente pot rezulta din:*

a) *datele obținute în urma interviului; (...)*

d) *controale la domiciliul conjugal ori alte verificări suplimentare.”;*

— Art. 84 alin. (1): „(1) *Decizia de returnare poate fi contestată în termen de 10 zile de la data comunicării la Curtea de Apel București, în cazul în care aceasta a fost emisă de Oficiul Român pentru Imigrări, sau la curtea de apel în a cărei rază de competență se află formațiunea teritorială care a emis decizia de returnare. Instanța soluționează cererea în termen de 30 de zile de la data primirii acesteia. Hotărârea instanței este irevocabilă.”*

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia invocă următoarele dispoziții din Constituție: art. 16 — „*Egalitatea în drepturi*”, art. 18 — „*Cetățenii străini și apatrizii*”, art. 25 — „*Libera circulație*”, art. 26 — „*Viața intimă, familială și privată*”, art. 48 — „*Familia*” și art. 53 — „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în jurisprudența sa, concretizată în Decizia nr. 132 din 21 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 14 martie 2006, a reținut că dispozițiile legale criticate cuprind elementele pe baza cărora se poate stabili faptul că o căsătorie este de conveniență, precum și mijloacele concrete din care rezultă aceste elemente. Dacă la data depunerii cererii prin care se solicită prelungirea dreptului de ședere nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile generale și condițiile speciale prevăzute de lege, constatându-se astfel existența vreunui element ce determină calificarea căsătoriei ca fiind de conveniență, Oficiul Român pentru Imigrări (fosta Autoritate pentru Străini) va refuza străinului prelungirea acestui drept.

Autorul prezentei excepții de neconstituționalitate critică modalitatea concretă în care ofițerul de interviu al Oficiului Român pentru Imigrări a verificat împrejurările din care a rezultat caracterul de conveniență al căsătoriei invocate ca motiv de prelungire a dreptului de ședere pe teritoriul României. Curtea Constituțională nu se poate pronunța cu privire la acest tip de critici. Cu prilejul soluționării contestației împotriva deciziei de returnare, curtea de apel competentă teritorial va fi cea care va examina legalitatea și temeinicia acesteia, analizând și modul de efectuare a verificărilor făcute de funcționarii Oficiului Român pentru Imigrări, pentru a stabili dacă acestea au fost, într-adevăr, „sumare, subiective și arbitrare” — așa cum susține autorul excepției —, și va aprecia dacă acestea pot conduce la calificarea căsătoriei ca fiind de conveniență.

De altfel, pronunțându-se asupra constituționalității prevederilor art. 64 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 în varianta anterioară republicării, care corespund, în prezent, articolului 63 alin. (1) din ordonanța de urgență republicată (prin Decizia nr. 350 din 2 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 29 mai 2006), Curtea a statuat că acestea instituie o prezumție relativă care poate fi răsturnată prin proba contrară, în sensul că străinul care solicită prelungirea dreptului de ședere are posibilitatea de a demonstra, prin orice mijloace de probă, caracterul efectiv și neechivoc al căsătoriei a cărei existență a invocat-o în fundamentarea cererii sale. Dispoziția legală criticată nu afectează în niciun fel dreptul la respectarea vieții private și de familie, prevăzut la art. 26 din Constituție, ci are menirea de a sancționa acele cazuri în care, prin încheierea căsătoriei, s-au urmărit alte scopuri decât cele firești și legale, nefiind întemeiată nici critica prin raportare la prevederile constituționale ale art. 48 alin. (1) referitor la principiul întemeierii familiei pe căsătoria liber consimțită între soți. Pentru aceleași motive, Curtea constată că nu poate reține criticile autorului excepției potrivit cărora declararea căsătoriei sale ca fiind de conveniență echivalează cu o desfacere forțată a acesteia, iar obligarea sa la părăsirea teritoriului României produce riscul „afectării grave și iremediabile a relațiilor de familie”.

În ceea ce privește dispozițiile art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, autorul excepției susține că termenul de 10 zile în care poate contesta decizia de returnare este „prea scurt și imprecis” în privința momentului de la care începe să curgă, arătând că acesta ar trebui să fie momentul de la care cetățeanului străin i s-a pus la dispoziție o traducere integrală a actului administrativ în limba maternă și în limba oficială folosită de străin în relațiile sale cu autoritățile statului în care domiciliază. Curtea constată că o astfel de afirmație nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci o simplă opinie a autorului cu privire la o viitoare reglementare legală care să cuprindă această precizare. Or, Curtea Constituțională nu își poate aroga competențe legislative, fără să eludeze prevederile art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, potrivit cărora Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării. Ca o expresie a acestei norme constituționale, art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 stabilește că instanța de contencios constituțional nu poate să modifice sau să completeze prevederile supuse controlului său.

Curtea Constituțională constată, totodată, că prevederile art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 au vocația de a se aplica în mod egal tuturor celor care intră sub incidența acestora, fără privilegii și fără discriminări, astfel că nu se poate reține critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție. În plus, faptul că lungimea termenului în care poate fi contestată decizia de returnare este aceeași cu a altor termene procedurale, caracteristice altor instituții juridice, nu contravine niciunei norme constituționale.

În fine, Curtea constată că prevederile art. 25 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, întrucât ipoteza normei constituționale are în vedere numai cetățenii români, doar acestora fiindu-le asigurat dreptul de a-și stabili domiciliul sau reședința în orice localitate din țară.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 alin. (1), alin. (2) lit. a) și f) și alin. (3) lit. a) și d) și ale art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Barry Mohamed în Dosarul nr. 689/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.395

din 29 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007

Nicolae Cochinescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daibogexim” — S.R.L. din Bumbesti-Pițic, prin administrator Ion Duicu, în Dosarul nr. 1.303/267/2007 al Curții de Apel Craiova — Secția comercială.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 22 octombrie 2009, în prezența autorului excepției și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 14 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 29 octombrie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.303/267/2007, **Curtea de Apel Craiova — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Daibogexim” — S.R.L. din Bumbesti-Pițic, prin administrator Ion Duicu, într-o cauză având ca obiect soluționarea unui apel prin care a fost respinsă acțiunea în revendicare și în despăgubiri formulată de autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat instituie, în realitate, o exproprierie în afara condițiilor stabilite de art. 44 alin. (3) din Constituție și încălcând garanțiile fundamentale referitoare la proprietatea privată. Același text este în contradicție vădită cu un alt text — art. 16 — din chiar aceeași Lege nr. 13/2007, care prevede obligația despăgubirii celor prejudiciați. Totodată, reglementarea atacată conține norme discriminatorii în favoarea statului, căruia îi conferă o poziție privilegiată în raport cu proprietatea privată a cetățenilor. Autorul excepției susține, față de considerentele exprimate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa în această materie, că „legea vorbește expres de constituirea unui drept de proprietate și nu a unui dezmembrământ” („drept de uz sau servitute”), raționament ce contrazice principiul „*ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*”.

Curtea de Apel Craiova — Secția comercială menționează, în cuprinsul încheierii de sesizare, că dispozițiile art. 41 alin. (4) din Legea nr. 13/2007 sunt neconstituționale, fără a argumenta însă această opinie.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel cum a arătat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 276 din 24 februarie 2009, dispozițiile art. 41 alin. (4) din Legea nr. 13/2007 nu contravin prevederilor art. 44 alin. (3) și ale art. 136 alin. (5) din Legea fundamentală, ci se circumscriu regimului constituțional al proprietății private.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 sunt constituționale, după cum rezultă și din jurisprudența în materie a Curții Constituționale, de pildă deciziile nr. 276/2009 și nr. 805/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 23 ianuarie 2007, având următorul conținut:

„(4) *Terenurile pe care se situează rețelele electrice de distribuție existente la intrarea în vigoare a prezentei legi sunt și rămân în proprietatea publică a statului.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate invocă prevederile art. 44 alin. (3) în legătură cu interzicerea exproprierii, cu excepția unei cauze de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire, și ale art. 136 alin. (5) din Constituție, privind caracterul inviolabil, în condițiile legii organice, al proprietății private.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a examinat în repetate rânduri conformitatea dispozițiilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 față de normele art. 44 și 136 din Constituție, invocate de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate. Chiar și anterior adoptării Legii nr. 13/2007, soluția legislativă conținută de actualul art. 41 alin. (4) din aceasta era reglementată, fără nicio deosebire de redactare, în fostul art. 37 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 318/2003, în prezent abrogată prin adoptarea noului act normativ în materie.

Astfel, cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 37 alin. (4) din Legea nr. 318/2003, prin raportare la art. 16, 44, 53 și 136 din Legea fundamentală și față de critici de neconstituționalitate ce corespund, în esență, celor formulate în cauza de față, Curtea a pronunțat, de exemplu, Decizia nr. 72

din 26 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 22 martie 2004, prin care a respins excepția, pentru următoarele argumente: „Chiar dacă prin instituirea drepturilor de uz și servitute titularul dreptului de proprietate suferă o îngrădire în exercitarea atributelor dreptului său, având în vedere că pe această cale se asigură valorificarea fondului energetic — bun public de interes național —, reglementarea legală în sine nu relevă nicio contradicție cu art. 44 alin. (3) din Constituție referitor la expropriere. Astfel, exercitarea drepturilor de uz și servitute asupra proprietăților afectate de capacitățile energetice, cu titlu gratuit pe toată durata existenței acestora, deși are ca efect lipsirea celor interesați de o parte din veniturile imobiliare, nu se traduce într-o expropriere formală și nici într-o expropriere de fapt, ci duce la un control al folosirii bunurilor, ceea ce nu contravine art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la protecția proprietății private. Este ceea ce a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza *«Mellacher și alții împotriva Austriei»*, 1989, o speță referitoare la reglementarea folosirii bunurilor.

De asemenea, în cauza *«Sporrong și Lonroth împotriva Suediei»*, 1982, aceeași Curte a arătat că, întrucât autoritățile nu au trecut la exproprierele imobilelor petiționarilor, aceștia puteau să-și folosească bunurile, să le vândă, să le lase moștenire, să le doneze sau să le ipotecheze. Prin urmare, s-a apreciat că nu se poate asimila situația cu o expropriere în fapt, deoarece, chiar dacă dreptul de proprietate a pierdut în substanța sa, el nu a dispărut.

În ceea ce privește art. 37 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 318/2003, Curtea constată că acesta nu consacră trecerea în proprietatea statului a terenurilor pe care se află rețele electrice de distribuție, ci prevede că acestea sunt și rămân în proprietatea publică a statului, instituind astfel un fine de neprimire a cererilor de retrocedare. Așa fiind, reglementarea legală în cauză nu relevă nicio contradicție cu alin. (3) al art. 44 din Constituție, ci, dimpotrivă, este în deplină concordanță cu art. 136 alin. (2) și (4) din Constituție, potrivit cărora proprietatea publică aparține statului și unităților administrativ-teritoriale și este inalienabilă.”

Cu referire la posibilitatea de despăgubire a proprietarului terenului pe care se află rețele electrice de distribuție, Curtea a arătat, prin Decizia nr. 168 din 1 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 3 mai 2004, că, „potrivit art. 44 alin. (7) din Legea fundamentală, «dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului». Așa fiind, nimic nu împiedică persoana care a suferit un prejudiciu, în urma operațiunilor de realizare și re tehnologizare a capacităților energetice care se execută asupra terenurilor proprietate privată, de a solicita statului repararea pagubei produse, potrivit dispozițiilor dreptului comun”.

Totodată, prin Decizia nr. 203 din 29 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 21 iunie 2004, Curtea Constituțională a reținut că prevederile art. 37 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 318/2003 se justifică prin

dispozițiile art. 136 alin. (3) din Constituție, republicată, potrivit cărora fac obiectul exclusiv al proprietății publice „[...] și alte bunuri stabilite de legea organică”. În aceeași ordine de idei, Curtea a arătat, prin Decizia nr. 232 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 23 iunie 2005, că „aparțin domeniului public construcțiile de transport al energiei electrice, întrucât acestea sunt amplasate pe terenuri cu destinații speciale, folosite în uz sau interes public. În consecință, aceste terenuri sunt, conform legii, inalienabile, insesizabile și imprescriptibile, atât timp cât aparțin domeniului public al statului”.

Pentru argumentele reținute cu prilejul pronunțării deciziilor indicate, Curtea, menținând aceeași soluție, a respins și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, astfel cum rezultă din Decizia nr. 276 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din 19 martie 2009, Decizia nr. 805 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 501 din 21 iulie 2009, și Decizia nr. 1.066 din 14 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 4 august 2009.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daibogexim” — S.R.L. din Bumbesti-Pițic, prin administrator Ion Duicu, în Dosarul nr. 1.303/267/2007 al Curții de Apel Craiova — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 octombrie 2009.

PREȘEDINTE,
NICOLAE COCHINESCU

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 435544